

ONTSNAPT

BERT PANHUISE

ONTSNAPT

DE WONDERLIJKE BEVRIJDING VAN EEN AVONTURIER

GIDEON

ONTSNAPT

Copyright © 2017 Uitgeverij Gideon

Auteur: Bert Panhuise

Omslagontwerp: Galilee Media (galileemedia.com)

Typografie: Arjen Niezen

Foto's: Bert Panhuise

Jaar van uitgave: mei 2017

Uitgave: Uitgeverij Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-104-0

NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations in critical reviews or articles, without the prior written permission of the publisher.

Aanbevelingen

Bert, ik heb met veel plezier je makkelijk leesbare levensverhaal gelezen. Mooi om te zien hoe je God en je vrouw gevonden hebt en hoe dit je leven radicaal veranderd heeft. Van vechtersbaas tot evangelist. God heeft je hart geraakt en je boosheid omgezet in liefde en genade voor je medemens. Een geweldig getuigenis. Van harte aanbevolen.

Joël Voordewind

Tweede Kamerlid voor de ChristenUnie.

Bert, dank voor de toezending van je boek. En dank voor je vrijmoedige relaas over je leven. Ik heb het in één keer uitgelezen en ik kreeg als eerste gedachte dat jullie geroepen zijn als “ervaringsdeskundigen” voor de velen die in duisternis wandelen.

Bert Dorenbos

Schreeuw om Leven

Ontsnapt is het ontroerende levensverhaal van Bert Panhuise. Dit boek zou royaal onder de jeugd verspreid moeten worden, omdat het een levend getuigenis is van iemand die, in de stormen van het leven, God heeft gevonden. De jeugd gaat door veel stormen heen en velen zijn de weg kwijtgeraakt. Dit boek is een getuigenis van Gods Liefde en genade. Krachtig aanbevolen!

Evangelist Jaap Kooij

Oprichter Hij Leeft Zending

Ik ben onder de indruk van dit boek. Het is het levensverhaal van de persoon die het eerste patent van het kitesurfen in Europa vastlegde. Het boek dat leest als een misdaadroman vertelt over zijn criminele jeugd, ontsnapping uit de gevangenis, zijn bekering en ontsnapping aan het criminele leven en het opzetten van een windsurfschool op Corsica. Je leest in één adem uit.

Stefan van der Kamp

Kitesurfer

“Ontsnapt!” Een betere titel kan ik niet bedenken, want Bert is letterlijk ontsnapt aan drank, drugs, vechtpartijen en de dood. In zijn jonge jaren was dit zijn leven tot hij uiteindelijk werd gepakt en achter de tralies verdween. Na verloop van tijd kwam hij wel weer vrij, maar de echte ontsnapping kwam pas toen Bert een ontmoeting had met Jezus. Daarna werd alles anders. Samen met zijn vrouw Ellen leidt hij alweer 26 jaar de jaarlijkse Eurospirit conferentie en zendt hij al 24 jaar wekelijks geloofsopbouwende televisieprogramma's uit. Van harte aanbevolen, dit spannende en meeslepende levensverhaal. Ontdek hoe ook jij kunt “ontsnappen”.

Jaap Dieleman

De Heilbode & Abba Child Care Int.

Tijdens onze vakantie las ik dit boek van Bert Panhuise. Het boek liet zich makkelijk lezen en ik kon het moeilijk wegleggen. De schrijfstijl van Bert maakt het lezen tot een prettige en ontspannen bezigheid. ‘Ontsnapt’ gaat over het leven van Bert en zijn vrouw Ellen. Een turbulent leven dat zich het best laat omschrijven als één doorlopend avontuur. Een bijzonder boeiend en meeslepend getuigenis van Bert met als hoogtepunt zijn bekering, de belangrijkste ‘ontsnapping’ van zijn leven. Ik vind dit in alle oprechtheid een heel

goed boek voor evangelisatie. Daarom bid ik, dat het veel mensen zal helpen bij hun eigen “ontsnapping”. Want Bert, hem een beetje kennende, heeft het vooral daarvoor geschreven. Nogmaals, van harte aanbevolen.

Jan Meijerink

voorganger Evangelie Gemeente Diemen

In dit levensverhaal van Bert zie je de passie en drive om zijn punt voor God te maken. Gedetailleerd en uit het leven gegrepen. Zonder omwegen. Maar ook vol genade en begrip voor de zondaar. Een boek dat je in één keer uitleest en dat mensenharten beroert. Een uitermate eerlijk en spannend boek, tot eer en glorie van Berts Heer en Meester, Jezus Christus. Een boek waarvan ik aanraad om er meerdere exemplaren van te bestellen. Om uit te delen aan zo veel radeloze en hongerende zielen in deze tijd, vooral aan de zelfkant van de maatschappij. Ook in Vlaanderen. Van harte aanbevolen!

Eddy Haesaerts

voorganger van Gospelkerk Refreshed in Brussel/Vilvoorde.

Vurig verwachtte ik de Here;
toen neigde Hij Zich tot mij en hoorde mijn hulpgeroep.
Hij trok mij op uit de kuil van het verderf,
uit het slijk van de modderpoel;
Hij stelde mijn voeten op een rots,
mijn schreden maakte Hij vast.

Psalm 40:2 en 3

Bert en Ellen

Inhoud

Inleiding	13
1. Dolle dinsdag	15
2. Het filmbedrijf	23
3. Een groepje nieuwe vrienden	32
4. Twee keer ontsnapt	43
5. De drie van Breda	53
6. De “Haptand”	64
7. Armand en de Rolling Stones	77
8. Een vriend voor mijn ogen gedood	88
9. De bijzondere ontmoeting met Ellen	97
10. Terug naar Corsica	106
11. Terug naar Nederland	114
12. Het is oorlog!	122
13. Van surfplanken naar keukenplanken	134
14. Demonie en bevrijding	141
15. Conferenties en christelijke televisie	147
16. Fryslân boppe	158
17. Met de hakken over de sloot	165
18. 25 jaar Eurospirit	173
19. De laatste dagen	182

Inleiding

Ik draag dit boek op aan Ellen, mijn grote liefde, van God gekregen.

In de beginperiode vertelde ik mijn bekeringsverhaal regelmatig in kerken en tijdens bijeenkomsten van de FGBMFI (kan dat niet drie letters minder?), een goed georganiseerde wereldwijde vereniging van christenzakenmensen. Daar ben ik na een aantal jaren mee gestopt, omdat ik er genoeg van kreeg om steeds aan mijn oude, zeer foute levensstijl herinnerd te worden. Ik dacht toen: ik schrijf er later nog wel eens een boek over. Niet beseffende dat het vijfendertig jaar zou duren.

Gebeurtenissen die de meeste indruk hebben gemaakt, kon ik mij herinneren, maar gelukkig heeft Ellen vanaf het begin een dagboek bijgehouden en dat heeft enorm geholpen om dit boek te kunnen schrijven.

De Koepelgevangenis in Breda was vroeger voor de echte zware jongens. In die tijd noemde men de Koepel de “vuilnisbak van Nederland”. Daarom ziet u op de cover hoe God het deksel optilt van die vuilnisbak, als metafoor. Hij laat mij vrij. Hij heeft mij bevrijd uit de geestelijke vuilnisbak aan de zelfkant van de maatschappij.

HOOFDSTUK 1

Dolle dinsdag

In 1944, het voorlaatste jaar van de Tweede Wereldoorlog, ben ik geboren in de stad Jena in Duitsland. Na de oorlog hoorde dit gebied tot Oost-Duitsland en Jena is bekend geworden vanwege de glasfabrieken en de fabricage van zuigflessen (dus u begrijpt, daar wilde ik als baby natuurlijk graag geboren worden). En daarbij zeg ik altijd: Jena is de afkorting van Jezus van Nazaret, is dit dan niet een mooie stad om geboren te worden?

Ik dacht, laat ik dit boek maar beginnen met een paar grapjes voordat het ernst wordt, want de reden waarom mijn ouders in Jena waren, was minder grappig. Ze waren namelijk in de oorlog lid van de NSB en zijn net als veel andere NSB'ers op het eind van de oorlog naar Duitsland gevlucht. De dag dat de meesten vertrokken staat bekend als "Dolle Dinsdag". Toen een onderwijzer mij later eens vroeg hoe het kwam dat ik in Jena was geboren, zei ik maar dat mijn vader in Duitsland moest werken van de nazi's en dat mijn moeder met hem was meegegaan. Mijn moeder zat na de oorlog twee jaar geïnterneerd in kamp Westerbork; hetzelfde kamp vanwaar de Joden werden weggevoerd naar de vernietigingskampen. Waar mijn vader heeft gezeten, weet ik niet meer. In de twee jaar dat mijn ouders weg waren, was ik ondergebracht bij een pleeggezin.

Toen mijn ouders weer terugkwamen, gingen we wonen in de Zon en Maanstraat in Hilversum, tegenover de voormalige zuivelgroothandel van mijn vader.

Toen ik ouder werd en een beetje begrip kreeg van alle vreselijke dingen die er in de oorlog zijn gebeurd, ging ik mijn ouders vragen stellen over het waarom van hun waanzinnige keuze voor Hitler en zijn Derde Rijk. Want ik zag die idiote volksmenner met dat rare snorretje wel eens in de bioscoop-journaals en op tv en ik vroeg dan aan mijn vader en moeder hoe ze zich in hemelsnaam door die idiote schreeuwlelijk hebben laten misleiden. Mijn ouders waren lid van de Lutherse kerk en later in dit boek kom ik erop terug hoe ongelooflijk het is dat zelfs veel christenen deze gevaarlijke duivel als een soort verlosser zagen. In Duitsland heeft de grote meerderheid van de christenen, althans mensen die naar de kerk gingen, vrijwillig voor deze gevaarlijke volksmenner gekozen; de protestanten in het noorden en de katholieken in het zuiden van Duitsland. Net als de Duitsers dachten mijn ouders dat deze gevaarlijke gek een soort messias was die het duizendjarig rijk kwam brengen.

Mijn jeugdige jaren

Mijn vader ging het in zijn jonge jaren aardig voor de wind; hij had een goedlopend bedrijf dat zijn vader, dus mijn grootvader, ooit was begonnen. De hele familie van mijn vaders kant zat van generatie op generatie in het zakenleven. Mijn grootvader was erg innovatief: zo heeft hij in 1894 onder andere de naam “Zeeuws Meisje” bedacht, van het bekende botermerk.

Mijn vader had het dus goed voor elkaar en was een van de eersten in Hilversum die een auto had. Later woonde hij met

z'n eerste vrouw in Nieuw-Loosdrecht in een mooi huis aan het water; of beter gezegd, een huis op palen boven het water. Maar na de oorlog raakte hij alles kwijt. Zijn bedrijf was door de overheid van hem afgepakt vanwege het heulen met de vijand en dat zorgde al snel voor problemen in ons gezin. Want mijn vader moest een voor hem vernederend baantje aannemen als pakjesbezorger bij een winkel in luxe dameskleding. Voor een paar tientjes in de week. En dan mocht hij nog blij zijn dat hij überhaupt een baan had gekregen. Door weer en wind bracht hij op een bakfiets dagelijks pakjes rond in Hilversum en omstreken. Hij had wel een paar rijke vrienden die hij nog kende uit zijn jeugd, maar hij vroeg hen niet om hulp. Ik denk omdat hij zich schaamde voor zijn situatie. Maar omdat mijn moeder ook in een middenstandsgesin is opgegroeid waar ze het financieel goed hadden, begonnen ze al snel ruzie te maken met elkaar. Enerzijds vanwege de armoedige leefomstandigheden die ze niet gewend waren, anderzijds omdat ze elkaar de schuld begonnen te geven van hun verkeerde keuzes in de oorlog. Bovendien was er een groot leeftijdsverschil, mijn vader was achttien jaar ouder dan mijn moeder. Als ik mij goed herinner was mijn moeder vrij snel lid van de NSB geworden, onder invloed van haar vader die Adolf Hitler echt als een verlosser zag en dat ook actief overal verkondigde. Mijn vader werd pas later in de oorlog lid van deze enge club. Ze kenden elkaar toen nog niet. Bij een van de NSB-bijeenkomsten hebben mijn ouders elkaar vervolgens ontmoet en zijn snel daarna getrouwd. Mijn moeder was 27 en mijn vader 45 jaar toen ik werd geboren.

Daarnaast was het voor beiden ook heel frustrerend dat ze door de mensen in de buurt met de nek werden aangeke-

ken (maar uiteraard heel begrijpelijk). Ikzelf trok regelmatig op met een groepje vrienden in de buurt en merkte helemaal niets van enige weerstand. Integendeel, ik was kind aan huis bij de ouders van mijn vrienden en ik hoorde nooit enige wan-
klank over mijn ouders. Hetgeen ik pas later – toen ik alles begreep – echt ben gaan waarderen, want ze hebben mij willen beschermen omdat ik er natuurlijk niets aan kon doen dat mijn ouders fout waren geweest in de oorlog.

Vooraf bij de familie De Wilt was ik kind aan huis; ik was daar vaker dan in ons eigen huis. In deze grote familie met veel kinderen hing altijd een geweldige sfeer, in tegenstelling tot bij ons thuis vanwege de vele ruzies. Het was een heel gelovig gezin en ma De Wilt stond altijd psalmen te zingen in de keuken. Niet zo verwonderlijk dus dat daar altijd zo'n prettige sfeer hing (die onvergelijkbaar was met de sfeer bij ons thuis).

Met mijn vaste vriendengroep had ik ondanks de nare thuis-situatie wel een mooie jeugd, want de omgeving van Hilversum was een paradijs voor een stel jonge knapen. Vooral in de zomer: vissen, zwemmen of een kano huren in Loosdrecht, bij Kortenhoef van de brug af duiken in het Hilversums kanaal, en veel spelen in de bossen rond Hilversum. In de winter schaatsten we vanaf het Corversbos in Hilversum tot aan het kasteel van Cornelis Tromp in 's Graveland. Allemaal fijne herinneringen.

Omslagpunt

Met mij begon het langzaam mis te gaan toen we verhuisden naar een andere straat in Hilversum, de 1e Nieuwstraat. Ik was toen een jaar of 13, 14 en leerde andere vrienden kennen. On-

schuldig spelen in de buurt ging langzaam over in baldadigheden en later nog erger. Al kan ik mij nog herinneren dat we met een groepje jongens een kinderfietsje pikten bij de oude haven en dat ik dat zo zielig vond voor dat onbekende kind dat zijn (of haar) fietsje kwijt was, dat ik naar de politie ben gegaan en heb verteld waar ze het fietsje konden vinden – in de schuur van een andere jongen twee straten verderop.

Op de dag dat ik dit schrijf, lees ik in mijn Bijbel Spreuken 20:11: “Reeds een knaap laat zich door zijn handelingen kennen of zijn doen zuiver is en recht.” Daarom is het een treurige zaak dat je nog zo goed kunt beginnen, maar dat een mens, mede door verkeerde vrienden, heel sluipend kan afzakken tot een niveau dat je gevoelloos wordt voor dingen die een ander worden aangedaan.

Thuis werd de situatie intussen steeds erger en de ruzies namen zo toe dat mijn moeder er hysterisch van werd en het soms uitgilde van woede en geestelijke pijn. Ik zie Ellie, mijn jongere zus, nog met de vingers in haar oren in een hoekje op de grond zitten huilen. Ze had het er vreselijk moeilijk mee, de stakker.

Soms was er toch wel iets moois te beleven bij ons thuis. Om een voorbeeld te geven: mijn moeder kon heel goed pianospelen en we hadden een mooie piano die ze op jonge leeftijd van haar vader had gekregen (die piano staat nu bij ons thuis). Dat zorgde voor de merkwaardige situatie dat we de ene dag hadden te maken met vreselijke ruzies en we de volgende dag genoten van een privéconcert van mijn moeder. Het prachtige pianoconcert nummer 1 van Tschaikowsky was haar favoriet en als ik het af en toe nog eens hoor moet ik altijd aan mijn moeder denken. Maar deze mooie muziek stond wel in schril contrast met die